

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: I. Š., narozen dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Kaniou
se sídlem Sadová 171/40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. KUJCK 49807/2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Městského úřadu Kaplice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 3. 2024, č. j. MěÚK/07986/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 12. 2. 2023 v čase 10:40 hodin řídil na pozemní komunikaci (silnici I/3) u obce Kaplice automobil tovární značky Audi, registrační značky X, přičemž mu byla při policejní kontrole po zastavení vozidla před firmou Ertl ve směru na Dolní Dvořiště hlídkou Policie ČR analyzátozem značky Dräger naměřena nejprve v čase 10:40 hodnota 0,45 ‰ alkoholu v těle a následně v čase 10:46 hodnota 0,42 ‰ alkoholu v těle, přičemž po odečtení odchylky 0,24 ‰, zohledňující faktory ovlivňující výsledek měření a jeho přepočet, mu byla prokázána hodnota 0,18 ‰ alkoholu v těle, čímž se žalobce dopustil řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu. Dále žalobce nepředložil na výzvu řidičský průkaz, čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupkové jednání byl žalobci prvostupňovým orgánem uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na území České republiky na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zčásti zrušil výrok, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a řízení v této části zastavil; dále žalovaný snížil výši pokuty na částku 2 500 Kč. Ve výroku z právní věty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu žalovaný vypustil slova „bezprostředně po požití alkoholického nápoje“ a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný odkázal na změnu zákona o silničním provozu od 1. 1. 2024 s tím, že současná právní úprava nestanoví povinnost mít u sebe řidičský průkaz a je tak pro žalobce výhodnější, proto řízení o tomto přestupku zastavil. S ohledem na skutečnost, že byl spáchán jen jeden přestupek, stanovil žalovaný pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Nakonec žalovaný upravil výrok tak, aby odpovídal skutkovému ději, když nebylo prokázáno, že alkohol požil bezprostředně před řízením motorového vozidla (žalobce sdělil, že vypil 4 x 0,5 l piva večer dne 11. 2. 2023).

II. Shrnutí žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 2. 5. 2024 u Krajského soudu v Českých Budějovicích správní žalobu, kterou se domáhá jeho zrušení.
4. Žalobce předně brojil proti postupu správních orgánů, které rozhodovaly o námitce podjatosti oprávněných osob – V. S. a J. Ž. Připomněl, že se v souvislosti s touto námitkou domáhal projednání věci u zdejšího soudu již v řízení vedeném pod sp. zn. 51 A 13/2024, v rámci kterého zdejší soud žalobu odmítl s tím, že se může namítanými vadami zabývat až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí ve věci. Žalobce proto v této otázce odkázal na argumentaci uplatněnou v žalobě ve věci sp. zn. 51 A 13/2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A.Z.

5. Žalobce namítal, že nebylo zákonným způsobem rozhodnuto o námitce podjatosti vedoucího J. Ž. (§ 14 odst. 3 ve spojení s § 76 správního řádu), neboť ten nemohl do doby rozhodnutí o podjatosti pověřit k vydání prvostupňového rozhodnutí I. O. a vyloučit V. S. Namítal, že mu nebylo řádně doručeno usnesení J. Ž. o vyhovění námitce podjatosti a sdělení tajemnice Městského úřadu Kaplice (§ 34 odst. 2 správního řádu); nepočala tak běžet lhůta k uplatnění jeho procesních práv. Navíc nebylo rozhodnuto o uplatnění námitce podjatosti vůči I. O. ze dne 11. 3. 2024. Dle žalobce prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno nikoliv I. O., ale J. Ž., neboť rozhodnutí stvrdil svým podpisem (§ 69 odst. 1 správního řádu). Napadené rozhodnutí bylo vydáno předtím, než bylo rozhodnuto o odvolání proti sdělení tajemnice Městského úřadu Kaplice. S ohledem na zásadní pochybení při vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce navrhl vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, dle kterého dokazování provedené podjatou osobou při ústním jednání je použitelné. Podjatá osoba byla pověřena k vedení řízení, rozhodovala o termínu jednání i o tom, jaké důkazy na ústním jednání provede (např. výslech obou policistů) či neprovede. Uvedl, že úkony provedené v řízení podjatou osobou jsou proto nepoužitelné. Dodal, že rozhodnutí o vyloučení podjaté osoby má deklaratorní charakter s účinky *ex tunc*, podjatý úředník proto nemohl dne 8. 12. 2023 provádět dokazování na ústním jednání, příp. rozhodnout, že ústní jednání proběhne v nepřítomnosti žalobce. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že k výpovědím svědků nebylo přihlíženo, neboť byly provedeny podjatou osobou, přitom prvostupňové rozhodnutí je protkáno hodnocením výpovědí svědků. Žalovaný tak měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc prvoinstančnímu orgánu vrátit k novému projednání.
7. Další námitku žalobce uplatnil proti postupu měření alkoholu v dechu. Žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány neprovedly k důkazu jím navržený pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Metodiky měření alkoholu a Manuál k použití přístroje na měření alkoholu v dechu Dräger, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Závěry žalovaného jsou v rozporu s výpověďmi svědků, kteří prováděli měření v teplotách mimo stanovené pásmo. Žalobce namítal, že při měření nebyly dodrženy postupy dle metodiky, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 70/2012-12.
8. Žalobce rovněž namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, když žalovaný bez dalšího odmítl provést důkazy, které by prokazovaly, že pozitivní měření by mohlo být zapříčiněno požitím léku a kouřením. Žalobce připomněl, že důkazní břemeno nese správní orgán, a proto nemůže obstát závěr žalovaného, dle kterého břemeno tvrzení o nezpůsobilosti měřicího zařízení nese žalobce. Ten dále připomněl, že ve správním spisu chybí důkaz o tom, že měřidlo bylo v době měření opatřeno úřední značkou. Platnost měřidla přitom zaniká, pokud byla znehodnocena, či odstraněna úřední značka (§ 7 odst. 2 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření). Způsobilost provozu měřicího zařízení tak nebyla prokázána a současně nebyla vyvrácena ani obhajoba žalobce o nezpůsobilosti měřicího zařízení. Tímto žalovaný přenáší nezákonně důkazní břemeno v rozporu s principem *in dubio pro reo*. K tomu doplnil, že žalovaným citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-353, nejsou příléhavé, neboť byly učiněny za zcela odlišných skutkových okolností a zároveň byly překonány usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS. Žalovaný se navíc odmítl žalobcem navrženými důkazy zabývat.

9. Nakonec žalobce vyjádřil pochybnost ohledně autenticity záznamů o dechových zkouškách a uvedl, že žalovaný nemůže hodnotit, či posuzovat správnost podpisů na kopiích výsledků měření, když navíc ani listiny nebyly opatřeny ověřovací doložkou dle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě.
10. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. K námitkám týkajícím se podjatosti úředních osob žalovaný uvedl, že předmětné rozhodnutí vydal J. Ž., v průběhu správního řízení přitom bylo prokázáno, že se nejedná o podjatou osobu (odkázal na rozhodnutí ze dne 24. 4. 2024, kterým bylo potvrzeno sdělení tajemnice Městského úřadu Kaplice). Všechny odvolací námitky byly řádně vypořádány a rovněž bylo prováděno řádné doručování všech písemností.
12. Žalovaný odmítl námitku žalobce ohledně nesprávně provedeného dokazování, když samotné dokazování vycházelo z předloženého policejního spisu. Provedenými podklady bylo jednoznačně prokázáno přestupkové jednání žalobce dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, proto nebylo nutné provádět dokazování výsledkem svědků. Dokazování při ústním jednání bylo provedeno čtením předloženého policejního spisového materiálu a tímto nemohlo dojít k ovlivnění výsledku řízení podjatou osobou, proto je použitelné (§ 14 odst. 1 správního řádu). Žalovaný doplnil, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami v závěru odůvodnění svého rozhodnutí.
13. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Žaloba není důvodná.

IV.A K námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí

16. Namítaná nicotnost napadeného rozhodnutí je dovozována ze skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno neoprávněnou osobou – I. O. – o jejíž podjatosti nebylo v době před vydáním napadeného rozhodnutí rozhodnuto. K takto uplatněné námitce krajský soud uvádí, že povaha institutu nicotnosti představuje specifickou kategorii vad, které jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými (§ 77 odst. 1 správního řádu). Judikurní praxe se ustálila na tom, že takové vady představují např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či

nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS).

17. Ze závěrů rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163, vyplývá, že námitku podjatosti lze vypořádat až v rámci meritorního rozhodnutí ve věci. Současně, jak plyne z odůvodnění tohoto rozsudku níže, nevypořádání námítky podjatosti ne vždy povede k vyslovení nezákonnosti meritorního rozhodnutí ve věci (natož k jeho nulitě), přičemž námitka podjatosti může být přezkoumána v rámci soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50). V tomto ohledu proto rozhodnutí správního orgánu vydané osobou, o jejíž namítané podjatosti nebylo v době vydání meritorního správního rozhodnutí rozhodnuto, nepředstavuje nezhojitelnou vadu ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, která by zakládala nicotnost napadeného rozhodnutí. Tato námitka proto není důvodná.

IV.B K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

18. Soud se následně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobce spatřuje v tom, že žalovaný neprovedl jako důkaz pracovní postup č. 114-MP-C008-08, upravující metodiku měření alkoholu v dechu a Manuál k použití přístroje na měření alkoholu v dechu Dräger Alcotest, čímž bez patřičných důkazů konstatoval způsobilost měřicího zařízení.
19. Krajský soud v návaznosti na namítanou nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, v němž kasační soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
20. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí) uvedl, že měření prováděli zaškolení policisté, příslušný analyzátor alkoholu v dechu byl opatřen potřebným ověřovacím listem a kalibračním protokolem. Dále správní orgán prvního stupně podrobně odůvodnil (viz str. 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí), proč neprovedl celkem 12 žalobcem navrhovaných důkazů; mj. právě i v žalobě citovaný pracovní postup a manuál. Správní orgán dospěl k závěru, že doložení těchto podkladů bylo nadbytečné, když nebyl důvod pochybovat o oprávněnosti či správnosti postupu policistů.

Krajský soud k tomuto rovněž odkazuje na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný řádně vypořádal s okolnostmi prováděných dechových zkoušek a dospěl k závěru, že dechové zkoušky proběhly dle příslušné metodiky měření (k námitce provedených dechových zkoušek viz odůvodnění níže). Z obou předmětných rozhodnutí je tak zřejmé, proč správní orgány považovaly doložení citovaných podkladů za nadbytečné a z jakého důvodu hodnotily námitky žalobce jako liché. Správní orgány se tak zcela v souladu s výše citovanou judikaturou vypořádaly s žalobcem navrhovanými důkazy a námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak není důvodná.

IV.C K námitkám podjatosti úředních osob

21. Žalobce dále poukazoval na závažná pochybení správních orgánů při vypořádání uplatněných námitek podjatosti úředních osob. Krajský soud proto zkoumal, zda nebylo správní řízení zatíženo touto vadou, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
22. Žalobce nejprve připomněl, že se již domáhal u zdejšího soudu v jiném řízení soudního přezkumu postupu správních orgánů v rámci vyřizování námitek podjatosti a na tuto žalobní argumentaci odkázal. Krajský soud však jako relevantně uplatněné námitky nemůže akceptovat odkaz žalobce na žalobní námitky, které uplatnil v jiném řízení u zdejšího soudu vedeném pod sp. zn. 51 A 13/2024. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22, *„žalobní body byl přitom žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze nahradit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány.“* V intencích citovaných závěrů proto platí, že pokud nelze přijmout obecný odkaz na podání učiněné v soudním přezkumu předcházejícímu správnímu řízení, tím spíše nelze přijmout obecný odkaz žalobce na jeho argumentaci v jiném soudním řízení, tedy za situace, kdy žalobní body směřovaly proti jinému rozhodnutí.
23. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 17. 1. 2024 ve správním řízení vznesl dvě námitky podjatosti, jednak vůči V. S., referentovi odboru dopravy a silničního hospodářství, a jednak vůči jeho nadřízenému J. Ž., vedoucímu odboru dopravy a silničního hospodářství. Tajemnice Městského úřadu Kaplice, V. R. (služebně nadřízená J. Ž.), nejprve svým neformálním sdělením ze dne 25. 1. 2024, č. j. MěÚK/03257/2024 (dále jen „sdělení ze dne 25. 1. 2024“), rozhodla, že vedoucí odboru J. Ž. je nestrannou osobou (potvrzeno v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024). Vedoucí odboru nebyl shledán osobou podjatou, neboť nebyl přítomen při projednání přestupku u ústního jednání a předmětný protokol nepodepsal. Tentýž den J. Ž. usnesením rozhodl o vyloučení V. S. z projednávání věci (usnesení o vyhovění námitce podjatosti; potvrzeno v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 24. 4. 2024, č.j. KUJCK 52166/2024) a určil novou oprávněnou osobu pro vydání prvostupňového rozhodnutí – I. O. Vyloučený V. S. se při ústním jednání dopustil výroku, ve kterém předjímá své rozhodnutí ve věci a konstatuje vinu žalobce, přičemž nebylo skončeno dokazování, neboť proběhl na dalším ústním jednání výslech dvou policistů. Součástí správního spisu je dále doručka osvědčující doručení usnesení o vyhovění námitce podjatosti dne 8. 2. 2024. Správní spis rovněž obsahuje poznámku, dle níž spolu s tímto usnesením bylo žalobci doručováno také sdělení ze dne 25. 1. 2024.
24. Dne 11. 3. 2024 žalobce vznesl opětovně námitku podjatosti vůči J. Ž. a nově námitku podjatosti vůči I. O., kterou odůvodnil jednak jejím postavením, coby osoby podřízené vůči vedoucímu odboru, a jednak ji dovodil ze skutečnosti, že neprovedla nové dokazování (např. nařízením ústního jednání ve věci za účelem výslechu žalobce), nýbrž že převzala důkazy, Shodu s prvopisem potvrzuje: A.Z.

kteřé provedl vyloučený spolupracovník V. S. Následně tajemnice Městského úřadu Kaplice ve svém sdělení ze dne 21. 3. 2024, č. j. MěÚK/10591/2024 (dále jen „sdělení ze dne 21. 3. 2024“) uvedla, že o námitce podjatosti proti J. Ž. bylo rozhodnuto dne 1. 3. 2024 a vzhledem k tomu, že nebyly žalobcem uvedeny nové skutečnosti zakládající podjatost, nebyl shledán žádný důvod pochybovat o nestrannosti J. Ž. K osobě I. O. nebylo v tomto sdělení uvedeno ničeho.

25. Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že *[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Podle odst. 3 poslední věty citovaného ustanovení platí, že *[o] námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.*
26. Krajský soud na tomto místě uvádí, že v případě námitek uplatněných dne 17. 1. 2024 nezjistil porušení citovaného § 14 odst. 3 správního řádu, neboť o námitkách podjatosti J. Ž. a V. S. bylo rozhodnuto vždy bezodkladně usnesením služebně nadřízené úřední osoby, nadto obě rozhodnutí byla následně potvrzena v odvolacím řízení. Krajský soud neshledal vadu ve skutečnosti, že námitka podjatosti vůči J. Ž. byla vypořádána neformálním sdělením. Jak plyne z rozhodnutí Krajského úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 24. 4. 2024, č. j. KUJCK 52166/2024, kterým bylo přezkoumáno sdělení tajemnice Městského úřadu Kaplice, „*sdělení sice není po formální stránce označeno jako usnesení, avšak v materiálním smyslu lze za takové usnesení považovat*“. Doktrína preferuje obsah úkonu, který převažuje nad jeho formou, tj. pro vymezení rozhodnutí není klíčová forma a ani proces, nýbrž obsah, potažmo důsledky (blíže komentářová literatura srov. Kühn, Z., § 65 [Žalobní legitimace], in Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 511–530). Vedoucí odboru J. Ž. tak byl nestrannou osobou a mohl rozhodovat o vyloučení jemu podřízené osoby, případně určit jinou oprávněnou osobu k vydání prvostupňového rozhodnutí – I. O.
27. Krajský soud rovněž nemůže přisvědčit námitce žalobce, dle níž mu nebylo řádně doručeno usnesení o vyhovění námitce podjatosti a sdělení ze dne 25. 1. 2024. Krajský soud má z obsahu spisové dokumentace za prokázané, že usnesení o vyhovění námitce podjatosti bylo žalobci řádně doručeno, neboť správní spis obsahuje žalobcem osobně podepsanou doručku tohoto usnesení ze dne 8. 2. 2024. Správní spis dále obsahuje poznámku, že usnesení o vyhovění námitce podjatosti bylo doručováno spolu se sdělením ze dne 25. 1. 2024. Ze správního spisu rovněž plyne, že proti oběma rozhodnutím podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Z odvolání směřujícího proti sdělení tajemnice ze dne 25. 1. 2024, které podal žalobce dne 11. 4. 2024, krajský soud cituje: „*dne 8. 2. 2024 obdržel obviněný v souvislosti s rozhodnutím J. Ž. ze dne 25. 1. 2024 o vyloučení V. S. z rozhodování ve věci obviněného sdělení tajemnice Městského úřadu, ve kterém obviněnému sděluje, že o námitce podjatosti úřední osoby, pana V. S., bude rozhodovat J. Ž.*“ Je tak zcela zřejmé, že žalobci bylo sdělení ze dne 25. 1. 2024 řádně doručeno a s jeho obsahem byl seznámen, v odvolání ze dne 11. 4. 2024 totiž žalobce brojil proti konkrétním důvodům tohoto sdělení. Pro úplnost lze dodat, že s ohledem na chybějící poučení o opravném prostředku ve sdělení ze dne 25. 1. 2024, byla odvolací lhůta stanovena na 90 dnů od oznámení, a proto bylo o daném odvolání proti tomuto sdělení odvolacím orgánem rozhodnuto dne 24. 4. 2024.

28. Rovněž neobstojí námitka žalobce o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno předtím, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti J. Ž. Žalobce toto své tvrzení ničím nedokládá, a především – jak krajský soud zmínil již shora - z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o námitce podjatosti nemusí být rozhodnuto před meritorním rozhodnutím ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163). I pokud by tedy rozhodnutí o námitce následovalo až po vydání napadeného rozhodnutí, nezpůsobovala by tato skutečnost nezákonnost napadeného rozhodnutí.
29. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, podle které prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno oprávněnou úřední osobou I. O., nýbrž J. Ž., neboť obsahuje jeho podpis.
30. Podle § 15 odst. 2 správního řádu je oprávněná úřední osoba oprávněná k provádění úkonů v řízení podle vnitřních předpisů nebo pověřená vedoucím správního orgánu. Smyslem tohoto ustanovení je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy a posílit postavení účastníka řízení tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítat její podjatost (viz § 14 správního řádu).
31. Z judikatury přitom vyplývá, že i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenaloby to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1018/2014).
32. Podle § 69 odst. 1 správního řádu *[se] v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
33. Správní spis obsahuje záznam ze dne 25. 1. 2024 o určení I. O. jakožto osoby oprávněné k vedení řízení a rozhodnutí ve věci. Krajský soud z prvostupňového rozhodnutí ověřil, že bylo vydáno Městským úřadem Kaplice, zpracovala jej (vyřizovala) I. O.; rozhodnutí rovněž obsahuje otisk úředního razítka Městského úřadu Kaplice a podpis I. O. Rozhodnutí je současně podepsáno vedoucím odboru J. Ž.
34. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016-69, v němž řešil obsahově totožnou žalobní námitku: *„Není v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí*
Shodu s prvopisem potvrzuje: A.Z.

správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní. [...] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že úkony správního orgánu prováděla a rozhodnutí o námitkách vyhotovila a podepsala oprávněná úřední osoba L. J. (na základě pověření vedoucího správního orgánu). Skutečnost, že předmětné rozhodnutí spolupodepsal i L. N. jakožto vedoucí odboru vnitřních věcí, nemůže mít s ohledem na výše uvedené žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.“ (důraz doplněn)

35. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak jednoznačně vyplývá, že skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu je spolupodepsáno vedoucím odboru nemůže mít jakýkoli vliv na zákonnost správního rozhodnutí.
36. Co se týká námitek podjatosti J. Ž. a I. O. vznesených žalobcem dne 11. 3. 2024, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, pak opětovná námitka podjatosti vedoucího J. Ž. byla vypořádána sdělením ze dne 21. 3. 2024 s tím, že nebyla zjištěna důvodnou, neboť se jednalo o opakovanou co do důvodů totožnou, a tedy obstrukční námitku podjatosti. Uvedená opakovaná námitka podjatosti vedoucího odboru tedy byla vypořádána, byť se tak nestalo formou usnesení, lze formu sdělení akceptovat s ohledem na obsahovou totožnost s již dříve uplatněnou námitkou. Krajský soud se ztotožnil též s věcnými argumenty nevyhovění této námitce, jedná se o shodné námitky, na které již bylo žalovaným řádně reagováno rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024, č.j. KUJCK 30742/2024. Nově uplatněnou námitku tak krajský soud ve shodě s prvostupňovým orgánem hodnotí jako obstrukční s cílem prodloužit správní řízení o přestupku žalobce.
37. Na druhou stranu ovšem lze přisvědčit tvrzení žalobce, že sdělení ze dne 21. 3. 2024 neobsahovalo dostatečné vypořádání námitek podjatosti I. O. Akceptovat lze implicitní vypořádání prvního důvodu namítané podjatosti I. O., který je spojen s namítanou podjatostí vedoucího J. Ž., který dle žalobce jako podjatá úřední osoba nemohl určit k vedení řízení jinou podřízenou osobu. Vzhledem ke skutečnosti, že J. Ž. nebyl shledán podjatým, nemůže být z uvedeného důvodu podjatou ani jím k vedení řízení pověřená úřední osoba. Přesto chybí jakékoliv vypořádání žalobcem namítané podjatosti I. O. z důvodu převzetí závěrů dokazování provedeného na ústním jednání konaném následně vyloučeným V. S. dne 8. 12. 2023. Krajský soud proto posoudil, zda by takový postup mohl založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
38. K tomu lze nejprve odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, uvedl: „*Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech **nikoliv každá** námitka je dokonce způsobilá **vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu**. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, **včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí**. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.“ (důraz doplněn).*
39. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33: „*Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.*“ Z citovaného rozsudku rovněž plyne, že „[r]ozhodnutí o námitce podjatosti nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu a správní soud se s namítanou podjatostí vypořádává až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí. Za běžných okolností by soudu nic nebránilo, aby vyčkal na pravomocné

rozhodnutí o podjatosti oprávněné úřední osoby, avšak i v takovém případě by soud byl povinen zabývat se materiální stránkou věci.“

40. Vypořádání námitky by dokonce nebránilo, pokud by byla vypořádána v napadeném rozhodnutí. V rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163, Nejvyšší správní soud nepovažoval za vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí postup správního orgánu, který o námitce podjatosti rozhodl až poté, co rozhodl ve věci samé. Z rozsudku rovněž plyne, že: *„Krajský soud hodnotí napadené rozhodnutí stěžovatele a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by při jejich jednotlivém posuzování mohla být vnímána jako marginální, avšak ve svém úhrnu by příp. již mohla dosáhnout zásadní intenzity.“* (důraz doplněn).
41. Pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. předpokládá zrušení rozhodnutí vydaného na základě tak podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, že by mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, uvedl: *„Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“* (důraz doplněn).
42. Krajský soud opětovně uvádí, že ve správním řízení nebylo reagováno na žalobcem namítanou podjatost I. O., která byla žalobcem dovozována z převzetí závěrů dokazování provedeného na ústním jednání konaném následně vyloučeným V. S. dne 8. 12. 2023, aniž by sama provedla dokazování nové. Z obsahu takto formulované námitky podjatosti je zjevné, že ve své podstatě míří spíše na použitelnost důkazů ve správním řízení opatřených pro podjatost vyloučenou úřední osobou, nežli na nestrannost I. O. Podjatost úřední osoby totiž lze dovozovat pouze na základě důvodného předpokladu, že dotyčná osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Takový předpoklad však z aplikace nepoužitelných důkazních prostředků dovodit nelze a námitka podjatosti z tohoto důvodu nemůže obstát.
43. Pro úplnost však krajský soud uvádí, že by ve správním řízení měly být vyloučeny ty důkazy (úkony), při jejichž provádění by mohla vyloučená osoba ovlivnit výsledek řízení. K provedení důkazů pak lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek (§ 51 odst. 1 správního řádu). Oba správní orgány při rozhodování vycházely ze skutkových zjištění plynoucích z policejního spisu (oznámení o přestupku, úředního záznamu o kontrole, výtisků výsledků provedeného měření alkoholu v dechu spolu s ověřovacím listem a kalibračního protokolu Shodu s prvopisem potvrzuje: A.Z.

a úředního záznamu policistů). Dokazování při ústním jednání dne 8. 12. 2023 bylo provedeno V. S. čtením podkladů policejního spisu a dále dne 15. 1. 2024 výsledkem zasahujících policistů. Žalovaný v důsledku konstatované podjatosti V. S. správně vyloučil z dokazování uvedené výpovědi policistů, kteří v průběhu výslechu zodpovídali jeho konkrétní dotazy (o výpovědi policistů nebylo opřeno ani rozhodnutí prvostupňové, jak nesprávně uvádí žaloba). Současně však dospěl k závěru, že ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností postačí skutková zjištění plynoucí z policejního spisu, s čímž se krajský soud ztotožňuje.

44. Listinné důkazy tak byly provedeny čtením policejního spisu na ústním jednání dne 8. 12. 2023 a následně zhodnoceny v prvostupňovém rozhodnutí I. O. podle jejího vlastního uvážení. Na věrohodnosti skutkových zjištění vyplývajících z listinných důkazů obsažených v policejním spisu nic nemění skutečnost, že tyto listinné důkazy založila do spisu vyloučená úřední osoba. Krajský soud proto neshledal žalobcem uplatněnou námitku podjatosti vůči I. O. jako důvodnou, neboť důkazy listinami (§ 51 odst. 1 správního řádu) byly provedeny vyloučenou úřední osobou pouze jejich přečtením, jejich následné hodnocení však provedla nově pověřená I. O., nikoliv vyloučená úřední osoba. Vyloučený V. S. listinné důkazy žádným způsobem nehodnotil ani do nich jiným způsobem nezasahoval, proto nebylo zapotřebí za účelem opětovného provedení těchto listinných důkazů provádět nové ústní jednání ve věci. Nařízení jiného ústního jednání by totiž nemohlo řízení fakticky nijak ovlivnit, neboť by bylo pouze znovu provedeno dokazování čtením postoupeného policejního spisu. Na základě uvedeného tak lze dospět k závěru, že ačkoli došlo ze strany správního orgánu k pochybení, když nebylo žádným způsobem reagováno na žalobcem namítanou podjatost I. O., nešlo o tak významné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
45. Krajský soud rovněž neshledal důvodným ani nařízení nového ústního jednání za účelem provedení výslechu žalobce, neboť v průběhu správního řízení bylo žalobci v dostatečné míře vycházeno vstříc, když ústní jednání bylo celkem sedmkrát odročováno. První ústní jednání v nepřítomnosti žalobce proběhlo až dne 8. 12. 2023, tj. skoro deset měsíců po spáchání přestupku specifikovaného v bodě 1 tohoto odůvodnění. Již toto nasvědčuje obstrukčnímu jednání žalobce, které provázelo celé řízení před prvoinstančním správním orgánem, a jehož jediným cílem bylo dosažení promlčecí doby odpovědnosti žalobce za přestupek [§ 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich]. Z obsahu správního spisu rovněž není patrné, že by správní orgán prvního stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, respektive, že by účast žalobce byla nezbytná pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak totiž plyne ze správního spisu a jak krajský soud zmínil již shora, listinné důkazy dostatečně prokazovaly přestupkové jednání žalobce.

IV.D K námitce nesprávně provedeného měření alkoholu v dechu

46. Krajský soud následně přistoupil k posouzení, zda bylo ve správním řízení prokázáno bez důvodných pochybností, že žalobce řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu. Konkrétně, zda byl dodržen správný postup měření alkoholu v dechu, neboť toto pochybení žalobce v žalobě namítal.
47. K dechovým zkouškám rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, č. 3731/2018 Sb. NSS, uvedl, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky lze považovat za spolehlivý a jednoznačný, jestliže policisté postupovali v souladu se Shodu s prvopisem potvrzuje: A.Z.

standardními postupy aplikovanými správní praxí, jak je vyjádřena např. v metodice Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08, zpracovaný Českým metrologickým institutem pod názvem Metodika měření alkoholu v dechu. Z těchto metodických pomůcek vyplývá mj. požadavek na to, aby měření bylo minimálně jednou zopakováno po uplynutí pěti minut od prvního měření a dále aby výsledky obou měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %. Indikuje-li tedy výsledek obou měření souhlasně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. Je zřejmé, že vzhledem k metabolickému procesu postupného vstřebávání nebo naopak odbourávání alkoholu může dojít k tomu, že mezi dvěma měřeními provedenými v určitém časovém odstupu může dojít k určitému vzestupu nebo naopak poklesu podílu alkoholu v krvi řidiče. Pokud však opakované měření bude provedeno v souladu s metodikou v rozmezí pěti minut, nemělo by se jednat o podstatné změny, které by bylo třeba zohledňovat způsobem uvedeným v rozsudku č. j. 10 As 137/2016–37.“

48. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že v případě žalobce byly dechové zkoušky provedeny v rozmezí 5 minut (první zkouška v 10:40 hod., druhá zkouška v 10:46 hod), přičemž rozdíl mezi první a druhou dechovou zkouškou nepřekročil 10 %. Při stanovení výše hladiny alkoholu v dechu byla odečtena možná odchylka měřicího přístroje 0,24 ‰. Po odečtení možné odchylky byla žalobci prokazatelně naměřena hladina ve výši 0,18 ‰ alkoholu v dechu, což vzhledem k tzv. nulové toleranci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96), správní orgány považovaly za řízení pod vlivem alkoholu, a tedy naplnění skutkové podstaty přestupku specifikovaného v bodě 1 tohoto odůvodnění. Jak ve svém vyjádření ze dne 12. 2. 2023 žalobce přiznal, přitom toto ani následně ve správním řízení nerozporoval, vypil dne 11. 2. 2023 v době od 18:00 do 23:00 hod. čtyři půllitry dvanáctistupňového piva. Z výše uvedeného bylo prokázáno, že žalobce řídil automobil po požití alkoholu v době, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem. Rovněž krajský soud konstatuje, že měření alkoholu pomocí analyzátoru proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup klade konstantní judikatura (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44). Správní orgány (např. strana 9 napadeného rozhodnutí) při hodnocení splnění podmínek měření odkazovaly na metodiku měření (Metodika Ministerstva dopravy, č. j. 285/2009-160-OST), která mj. odkazuje i na žalobcem navrhovaný pracovní postup. Námitka žalobce sporující postup měření proto neobstojí.
49. Žalobce namítal falešnou pozitivitu měření a argumentoval tím, že užil léky a kouřil. Krajský soud souhlasí s žalovaným (viz strana 9 napadeného rozhodnutí), že žalobce neuvedl, jaké léky měl užít před silniční kontrolou. Navíc právě časový odstup měření a rozdílnost výsledku měření menší než 10 % má zajistit, aby výsledek nebyl ovlivněn vedlejšími okolnostmi (jako kouření, užitím ústní vody či léků atd.). Žalobce výsledky obou zkoušek nijak nerozporoval a nepožadoval provedení lékařského vyšetření. Lze souhlasit s žalobcem, že v oznámení o přestupku je v kolonce, zda žalobce užil před či během jízdy léky, zaškrtnuta odpověď „ANO“, avšak v podrobnostech je uvedeno „11. 2. 2023 od 18:00 do 23:00 hod, 4 x 0,5 l piva“. Krajskému soud je tak zřejmé, že se jednalo o administrativní chybu policisty a informace se netýkala okolnosti ohledně užití léku, ale požití alkoholu. Nad rámec lze doplnit, že ne každý lék je schopen ovlivnit výsledek dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi.
50. K námitce porušení zásady *in dubio pro reo* je třeba uvést, že předpokladem uplatnění dané zásady je existence důvodných pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného

Shodu s prvopisem potvrzuje: A.Z.

skutkového stavu, které však v této věci nebyly dány (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 3/2009-91). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „*primárně sice v přestupkovém řízení spočívá důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady oficiality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, bod 27 odůvodnění, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 50/2014-43, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24 odůvodnění).

51. Pokud tedy žalobce pozitivní výsledek odůvodňoval okolnostmi jako užití léků či kouřením, měl právě on doložit konkrétní skutková tvrzení, která by takový „falešný“ výsledek dechové zkoušky odůvodňovala. V průběhu správního řízení však žalobce nebyl schopný specifikovat a argumentovat, jakým způsobem mohly jeho předchozí úkony (užití léků, kouření) ovlivnit výsledky měření a zůstal pouze ve zcela obecné rovině tvrzení, že nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav věci. Krajský soud ověřil, že měření provedli zaškolení policisté, měření proběhlo dle výše citované metodiky měření Ministerstva dopravy, č. j. 285/2009-160-OST, součástí správního spisu je kalibrační protokol přístroje Alkotest 7510 ze dne 19. 1. 2023 (kopie ze dne 15. 2. 2023) a ověřovací list ze dne 3. 6. 2022. Námitku, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, tak má krajský soud s ohledem na shora uvedené též za nedůvodnou.
52. Namítá-li dále žalobce, že měřicí zařízení bylo vadné – konkrétně, že úřední značka osvědčující platnost ověření byla znehodnocena či odstraněna (§ 7 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření), a ve správním řízení nebyl prokázán opak, pak krajský soud odkazuje na str. 5 prvostupňového a str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgány dostatečným způsobem s žalobcem uváděnými pochybnostmi stran správnosti měření vypořádávají a stejně tak jsou prvostupňovým rozhodnutím nastíněny i důvody, pro které správní orgán k provedení žalobcem navrhaných důkazů nepřistoupil.
53. Jakkoli krajský soud na tomto místě souhlasí s žalobcem v tom, že pro projednávanou věc nejsou aplikovatelné žalovaným citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, nemá tato citace vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V nynější věci naopak lze co do námítky oslyšení důkazních návrhů žalobce stran správnosti měření vycházet z žalobcem citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS., s jehož závěry se krajský soud ztotožňuje. Lze citovat bod 22 tohoto rozsudku, ze kterého plyne, že: „*Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit.*“ (důraz doplněn) Této povinnosti prvostupňový správní orgán dostal, jak již krajský soud uváděl, v případě tzv. aktivní obhajoby žalobce správní orgán prvního stupně odůvodnil, proč navrhané důkazy neprovedl. Z rozhodnutí obou správních orgánů pak plyne jednotný závěr o tom, že měření alkoholu v dechu žalobce bylo ze strany řádně proškolených policistů provedeno správně, a to ověřeným měřicím zařízením. Krajský soud k tomu doplňuje, že platnost ověření použitého měřicího zařízení byla ve správním řízení řádně prokázána ověřovacím listem analyzátoru alkoholu v dechu č. 1014-OL-40942-22, ze kterého se podává, že měřidlo splnilo veškeré požadavky a ověření bylo osvědčeno úřední

značkou; a protokolem o zkoušce tohoto měřicího zařízení ze dne 19. 1. 2023. Spekulativní tvrzení žalobce o možném zániku platnosti ověření měřidla z důvodu znehodnocení případně odstranění úřední značky tak nepovažuje krajský soud s ohledem na předestřené důkazy osvědčující správnost měření za její relevantní zpochybnění. Krajský soud proto dospěl k závěru, že v případě nyní projednávaném byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu.

54. K poslední námitce týkající se záznamů o dechových zkouškách, krajský soud nejprve ověřil, že oba záznamy byly podepsány žalobcem (jeho totožnost byla ověřena občanským průkazem). Tyto podpisy se zjevně shodují s podpisem na oznámení o přestupku, který žalobce nerozporoval, přitom i laickým pohledem a porovnáním podpisů je shoda natolik evidentní, že o totožnosti osoby, která podstoupila dechovou zkoušku, není pochyb. Jelikož v průběhu správního řízení nevyvstala pochybnost o pravosti podpisů žalobce, nebyl tak odůvodněn postup, při kterém by správní orgány měly vyžadovat originály obou záznamů. Rovněž na tomto místě je nutné opět zopakovat, že žalobce zůstal opět v obecné rovině tvrzení. Netvrdil, zda a jaký konkrétní podpis, či dechovou zkoušku zpochybnil a z jakého důvodu, pouze uvedl, že nebyly doloženy originály obou záznamů. Žalobce dokonce naopak v průběhu správního řízení namítal nedodržení časového odstupu mezi zkouškami v rozmezí 10-15 minut (srov. vyjádření žalobce ze dne 24. 1. 2024 bod 7), čímž nezpochybnil, že absolvoval dvě dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v těle. Rovněž, jak dovozuje judikatura, ne vždy si musí správní orgány vyžádat originály listin, natož v případech, kdy jsou uplatňovány námitky šablonovitě bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti (srov. např. ve věci pokutových bloků usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, č. 4189/2021 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

55. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 12. července 2024

JUDr. Tereza Kučerová, v.r.
samosoudkyně